

PUOLUEPUHDISTUKSESTA ¹⁴

Puoluepuhdistuksesta on tullut nähtävästi vakava ja tavattoman tärkeä työ.

On paikkakuntia, joissa puoluetta puhdistettaessa nojautaan pääasiassa puolueeseen kuulumattomien työläisten kokemukseen, lausuntoihin ja pidetään ohjeena heidän neuvojaan, otetaan huomioon puolueeseen kuulumattomien proletaarijoukkojen edustajain mielipiteet. Se onkin arvokainta ja tärkeintä. Jos meidän tosiaankin onnistuisi *tällä tavalla* puhdistaa puolueemme ylhäältä alas asti, „henkilöön katsomatta”, niin vallankumous saavuttaisi todella huomattavan voiton.

Sillä vallankumouksen voitot eivät voi nykyään olla samanlaisia kuin ennen. Niiden luonne on kiertämättä muuttuva, mikä johtuu siitä, että siirrytään sotarintamalta talousrintamalle, siirrytään uuteen talouspolitiikkaan, ja olosuhteista, jotka vaativat kohottamaan ensi tilassa työn tuottavuutta ja lujittamaan työkuria. Tänä ajankohtana vallankumouksen tärkeimmiksi voitoiksi muodostuvat sisäiset parannukset, vaatimattomat, silmänpistämättömät pikkuparannukset työssä, sen järjestelyssä, sen tuloksissa; parannukset sen taistelun mielessä, jota käydään niin proletariaattia kuin myös puoluetta rappeuttavien pikkuporvarillisten ja pikkuporvarillisanarkististen järjestymättömien voimien vaikutusta vastaan. Näiden parannusten aikaansaamiseksi puolue on puhdistettava aineksista, jotka irrottautuvat joukoista (puhumattakaan tietysti aineksista, jotka häpäisevät puoluetta joukkojen silmissä). Emme tietenkään voi ottaa varteen kaikkia joukkojen neuvoja, sillä joukotkin ovat toisinaan alttiita — etenkin äärettömien

vaikeuksien ja kärsimysten aiheuttaman tavattoman väsymyksen, liikaräsituksen vuosina — mielialoilta, jotka eivät ole lainkaan edistyksellisiä. Mutta mitä tulee ihmisten arvosteluun ja kielteiseen suhtautumiseen „mukanakulkijoihin”, „komissarioituneisiin”, „byrokratisoituneisiin” henkilöihin, niin puolueeseen kuulumattomien proletaarijoukkojen ja usein puolueeseen kuulumattomien talonpoikaisjoukkojenkin viitteet ovat mitä arvokkaimpia. Työtätekevät joukot vaistoavat tavattoman herkästi eron toisaalta rehellisten ja luotettavien kommunistien ja toisaalta niiden välillä, jotka herättävät vastenmielisyyttä henkilössä, joka hankkii otsa hiessä leipänsä ja jolla ei ole mitään etuoikeuksia eikä mitään „mahdollisuuksia päästä esimieheksi”.

Puolueen rivien puhdistaminen ottamalla huomioon puolueeseen kuulumattomien työtätekevien neuvot on suurenmoinen tehtävä. Se antaa meille arvokkaita tuloksia. Se tekee puolueen luokan etujoukoksi, joka on paljon voimakkaampi kuin aikaisemmin, tekee sen sellaiseksi etujoukoksi, joka on entistä lujemmin sidottu luokkaansa, entistä kykenevämpi johdattamaan sen voittoon läpi lukemattomien vaikeuksien ja vaarojen.

Puoluepuhdistuksen erääksi osatehtäväksi mainitsisin vielä puolueen puhdistamisen entisistä menshevikeistä. Mielestäni vuoden 1918 alkua myöhemmin puolueeseen liittyneistä menshevikeistä ei pitäisi jättää puolueeseen enempää kuin noin sadasosa, ja vain siten, että jokainen puolueeseen jätetty tarkistetaan kolmeen ja neljään kertaan. Miksi? Siksi, että virtauksena menshevikit ovat vv. 1918—1921 todistaneet kaksi ominaisuuttaan: ensinnäkin — he osaavat taidokkaasti mukautua työläisten keskuudessa vallitsevana olevaan virtaukseen ja „kulkea sen mukana”; toiseksi — vieläkin taidokkaammin palvella uskollisesti ja antaumuksellisesti valkokaartilaisia, palvella niitä käytännössä ja kieltää heidät sanallisesti. Nämä molemmat ominaisuudet juontuvat menshevismien historiasta: palauttakaapa mieleen Axelrodin „työväen edustajakokous”¹⁵, menshevikkien suhtautuminen kadetteihin¹⁶ (ja monarkiaan) sanallisesti ja todellisesti j.n.e., y.m.s. Menshevikit eivät „kulje” VKP:n „mukana” ainoastaan eivätkä niinkään paljon machiavellisminsa (vaikkakin porvarillisen diplomatian keinojen käytössä menshevikit ovat jo vuodesta 1903 lähtien osoittaneet olevansa ensi luokan.

mestareita) kuin „mukautuvaisuutensa” takia. Jokaiselle opportunistille on ominaista mukautuvaisuus (joskaan mikä tahansa mukautuvaisuus ei ole opportunismia), ja opportunisteina menshevikit mukautuvat työväen keskuudessa vallitsevaan virtaukseen niin sanoaksemme „periaatteen vuoksi”, muuttavat suojaväriään aivan kuin jänikset, jotka muuttuvat talvella valkoiseksi. Tämä menshevikkien erikoisuus on tiedettävä ja otettava huomioon. Sen huomioonottaminen merkitsee taas sitä, että puolueesta poistetaan noin yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasosaa kaikista niistä menshevikeistä, jotka ovat liittyneet VKP:hen vuoden 1918 jälkeen, t.s. silloin, kun bolshevikkien voitto alkoi ensin tuntua todennäköiseltä ja sitten jo varmalta.

Puolue on puhdistettava veijareista, byrokratisoituneista, epärehellisistä ja epävakaista kommunisteista sekä menshevikeistä, jotka ovat maalanneet uudella värillä „julkisivunsa”, mutta jääneet hengeltään menshevikeiksi.

Syyskuun 20 pnä 1921

„Pravda” № 210,
syyskuun 21 pnä 1921
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan
„Pravda” lehden tekstin
mukaan